

ΕΛΕΥΘΕΡΑ

Η ΑΔΕΛΦΗ ΔΩΡΟΘΕΑ

Δέν ξέρω καμμιάν ἀνθρώπινη πράξη πού νά μπορῆ νά συγκριθῆ μέ τή συμπαράσταση στόν σωματικό καί ψυχικό πόνο καί πιστεύω πώς αὐτή τή δουλειά δέν μπορεῖ νά τήν κάμῃ τέλεια ὁ ἄνδρας. Οὔτε οἱ σωματικές του ἰδιότητες, οὔτε οἱ ψυχικές ταιριάζουν σ' αὐτό τὸ λειτουργήμα, πού εἶναι προνόμιο τῆς γυναίκας μαζί μέ τὸ ἄλλο μεγάλο προνόμιο, νά εἶναι ἡ φωλιά τῆς ζωῆς.

Τὴν «Ἀδελφὴ Δωροθέα» τὴν γνώρισα στὸ Στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖο. Ἡ μνήμη μου μέ φέρνει νοσταλγικά στὸ ἀρχοντικό κτίριο πού βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολη, στήν ὁδὸν Βεΐκου. Ἡ μουν γιατρὸς τοῦ «θάλαμου τῶν βαρέως», ὅπως ἐλέγαμε τὴν μεγάλη αἰθουσα ὅπου ἐβάζαμε τοὺς βαριά τραυματισμένους. Εἴχαμε πολλοὺς τέτοιους σ' αὐτὸ τὸ Νοσοκομεῖο, γιατί ἦταν ἡ ἐποχὴ τῆς πολιορκίας τοῦ Μπιζανιοῦ καί οἱ ἀπώλειες σὲ νεκρούς καί τραυματίες ἦσαν ἀφθονες.

Ἦταν ὁμος καί ἄλλος ἕνας λόγος πού μᾶς ἔστειλαν τοὺς βαριά τραυματισμένους σ' αὐτὸ τὸ Νοσοκομεῖο. Ἐκεῖ ὑπηρετοῦσε, σὰν ἑφοδρος, ἕνας φημισμένους χειρουργός, πού ἦταν ὁ τύπος τοῦ γοητευτικοῦ γιατροῦ. Τὸν θυμᾶμαι, κομπὸν μέσα στὸ κάλοραμμένο κοστουμί, μέ τὸ ψαρό του γενάκι, γλυκομίλητος, πάντα μ' ἕνα χαμόγελο πού κρυβότανε κάτω ἀπὸ τὸ μουστάκι του. Ἐχειρουργοῦσε μέ σύντομες καί ἀντρες κινήσεις τῶν χειρῶν, σιωπηλὸς καί εὐγενέστατος, ἀκόμη καί στίς πιὸ δύσκολες στιγμές. Ἀλλὰ τὸ πιὸ μεγάλο του πλεονέκτημα ἦταν ἡ συμπόνια πρὸς τὸν τραυματία καί ἡ φροντίδα νά τοῦ σώσῃ τὴ ζωὴ, χωρὶς νά τὸν ἀφήσῃ σακάτη. Ἀπόφυγε ὅσο μποροῦσε τοὺς ἀκρωτηριασμούς.

Μιά κυρία πού ὑπηρετοῦσε ἐθελοντικά στὸ χειρουργεῖο ἔλεγε : «Heureusement il a les mains conservatrices.» Τὸ κόψιμο ἐνὸς ποδιοῦ τῆς ἔκανε φρίκη καί ἐκαμά-

ρwane τὸν ἀξιολάτρευτο γιατρὸ πού προσπαθοῦσε ν' ἀποφεύγῃ αὐτὴν τὴ βάρβαρη ἐπέμβαση.

**

Στὸ θάλαμο τῶν βαρέως κατὰ τὴ γωνία ὑπάρχει ἕνα μεγάλο παραβάν καί πίσω ἀπ' αὐτὸ εἶναι τὰ κρεβάτια δύο στρατιωτῶν πού εἶναι ἐξαιρετικά βαριά. Ὁ ἕνας, ὁ Χαρίδημος, εἶναι Κρητικὸς καί ἔχει τραῦμα στὴ σπονδυλικὴ στήλη μέ παράλυση τῶν ποδιῶν. Χάνει ἀθέλητα τὰ οὖρα του καί λερώνεται στὸ κρεβάτι. Ὁ δεῦτερος, ὁ Σπύρος, εἶναι Κερκυραῖος καί ἔχει μεγάλο μολυσμένο τραῦμα στὴν κοιλιά.

Καθὼς ἐφημερεύω, περῶ δυὸ-τρεις φορές τὴν νύκτα ἀπὸ τὸν «θάλαμο τῶν βαρέως» πού μυρίζεи σάπιες σάρκες, φαινικὸν ὀξὺ καί οὖρα. Κάθε φορὰ, μέσα στὸ μισοσκόταδο τῆς μεγάλης κάμαρας πού μόλις τὴ φωτίζουν δυὸ λαμπίτσες τῆς νύχτας, συναντῶ μιὰ λεπτὴ σιλουέτα πού μετακινεῖται ἀθόρυβα ἀπὸ κρεβάτι σὲ κρεβάτι. Ἐδῶ δίνει νερό, ἐκεῖ ἀγγίζει τὸ μέτωπο τοῦ τραυματία νά δῆ ἂν εἶναι ἰδρωμένο, παραπέρα συγγρίζει τὰ σκεπάσματα πού ἔχουν ξεπέσει. Στὸ τέλος πάει πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν καί κάθεται ἀνάμεσα στὰ δυὸ κρεβάτια. Οἱ δυὸ βαρέως αἰσθάνονται τὴν παρουσία της καί μισοκοιμισμένοι μισοξύπνιοι ἀπλώνουν τὸ χέρι τους νά τὸ πιᾶσῃ ἡ ἀδελφὴ καί νά τὸ χαϊδέψῃ. «Ἀδελφὴ μου», μουρμουρίζει ὁ Κρητι-

κός. «Ἀδελφούλα μου», λέει ὁ Κερκυραῖος. Ἐξακριβώσα ἀργότερα ὅτι οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος εἶχαν στὸ σπίτι τους ἀδελφὴ, καὶ ὅμως μὲ πόση ἀγάπη, ὁ καθένας μὲ τὴν τοπικὴ του προφορά, τὴν ἐκαλοῦσε! Πλησιάζω ἐλαφροπατώντας καὶ στέκομαι πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν. Ἔχουν καὶ οἱ δυὸ τους πურετὸ καὶ παραληροῦν. Ἀπὸ τὸ τραγουδιστὸ παραμίλημα τοῦ Κρητικοῦ καταλαβαίνω πὼς λέει στίχους ἀπὸ τὸν Ἐρωτόκριτο. Ἀφουγκράζομαι μὲ προσοχή. Ἀπαγγέλλει ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ χωρὶς συνέχεια:

*Ὀλίγο κι οὐδὲ τίποτιζι τὸν εἶχε δαγκα-
[μένο,
μὰ πρέπει νᾶχεν τὸ θεριὸ δόντι φαρμα-
[κωμένο.*

Ἀναστενάζει βαριὰ καὶ ξαναρχίζει:

*Ἄς τάξω ὁ κακορίζικος πὼς δὲ σ' εἶδα
[ποτέ μου,
ἕνα κεράκι ἀφτούμενον ἐκράτουν καὶ ἡ-
[σθησέ μου.*

Προσπαθῶ νὰ μὴ μὲ νιώσουν γιὰ νὰ μὴν τοὺς ξυπνήσω τάχα, μὰ εἶμαι στηλωμένος ἐκστατικὸς μπροστὰ στὸν ἀνθρώπινο πόνο, πὺν εἶναι πῶς δριμύς στὸν ἀνθρώπο παρὰ στὰ ἄλλα ζῶα, γιὰτὶ ὁ ἀνθρώπος, κοντὰ στὸ σωματικὸ ἄλγος, προσθέτει τὴν ψυχικὴ του ἀγωνία.

Ὁ Κερκυραῖος δὲν κοιμᾶται, γυρίζει τὸ πρόσωπό του καὶ κοιτάζει τὸν σύντροφό του μὲ στοργή, ξέρει πὼς ἀπαγγέλλει Ἐρωτόκριτο γιὰτὶ ὅλη τὴν ἡμέρα τοῦ ἔχει περὶ ἑκατοντάδες στίχους, πὺν φροντίζει μάλιστα νὰ τοὺς συνταιριάξῃ μὲ τὴ ζωὴ του. Ἀρχίζει λοιπὸν κι αὐτὸς σιγανόφωνα νὰ λέει. Νὰ τί ἀρπάζει τὸ αὐτὶ μου:

Κρήτη...

Σειρήνα πρασινόχρουση...

ἄχιδομάλλα, ὀρθοβύζα, μὲ χίλια

μύρια καμάρια...

ἐλάτε νὰ χαρῆτε...

Πρόσφυγγες τῆς ζωῆς, δῶρα ἄγια τρεῖς:

«Θάνατο, ἀθανασία κι ἐλευτερία».

Ἔτσι κομματιασμένο ἄκουσα γιὰ πρώτη φορὰ τὸ τραγούδι αὐτὸ τοῦ Μαβίλη, καὶ γι' αὐτὸ ἐγύρευσα ἀργότερα νὰ τὸ διαβάσω ὀλάκερο.

Ἐσμακραίνω ἀπὸ τὸ παραβάν καὶ πάω στὸ γραφεῖο πὺν εἶναι στὴ μέση τοῦ θαλάμου νὰ γράψω, ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατο. Αὐτὴ ἡ μυσταγωγία μὲ τὴν παρουσία τῆς ἱερείας τοῦ πόνου μ' ἔχει ἀναστατώσει.

Ἡ λευκὴ σιλουέτα, ἀφοῦ ἔκανε ξανά τὸ γύρο τῶν κρεβατιῶν, ξαναπάει πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν ὅπου θὰ μείνῃ ὡς τὰ ξημερώματα.

— Δὲν θέλετε νὰ φύγετε λίγο ἐνωρίτερα, ἀδελφὴ Δωροθέα; ἔτσι τῆς εἶπα ἕνα πρωινό.

— Ὅχι, κύριε ἀνθυπίατρο, δὲν εἶναι ἀκόμη ὥρα, θέλω νὰ παραδώσω τὰ παιδιὰ στὴν «ἡμερησία».

Ἡ ἀδελφὴ Δωροθέα εἶναι «νυκτερινή», καὶ μάλιστα δὲν εἶναι τακτικὴ, οὔτε εἶναι σπουδασμένη νοσοκόμος. Τὴν ἐπῆραν σὰν βοηθητικὴ, γιὰτὶ ἔχουν μεγάλη ἔλλειψη. Εἶναι δὲν εἶναι 20 χρονῶν, μὰ φαίνεται πολὺ μεγαλύτερη. Τὸ πλατὺ καὶ καθαρὸ μέτωπό της τὸ αὐλακώνουν τρεῖς-τέσσερις ἐγκάρσιες ρυτίδες, καὶ τὸ στεφανώνουν καστανόμαυρα μαλλιά, χωρισμένα στὴ μέση καὶ τσιτωμένα πρὸς τὰ πίσω, πὺν ἔτσι δίνουν μιὰ αὐστηρὴ καθαρότητα στὸ ὄχρό της πρόσωπο. Δὲν εἶναι ὁμορφη, μὰ ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία της μορεῖς ν' ἀντλήσης ἡρεμία, ἐγκαρτέρηση καὶ ἀγάπη. Ἐμαθα ἀργότερα πὺν ἔμαθε τὴ νοσηλευτικὴ τέχνη. Ἦταν σὲ μιὰ ἀγγλικὴ οἰκογένεια, κάτι σὰν νταντὰ καὶ καμαριέρα. Ἡ Ἀγγλίδα μητέρα εἶχε φαίνεται μόρφωση νοσοκόμου, ἴσως καὶ βιβλία σχετικά, καὶ ἔτσι ἡ Δωροθέα ἔμαθε νὰ περιποιητῆ ἀρρώστους. Τὰ ὑπόλοιπα τὰ συνεπλήρωσεν ὁ συναίσθηματικὸς της πλοῦτος, ἡ ἐμφυτὴ της καλωσύνη, ἡ αὐταπόρνηση καὶ ποιὸς ξέρει ποια ψυχικὴ ἀνάγκη, ποια βαθειὰ ἀπογοήτευση, ποια προσπάθεια φυγῆς ἀπὸ κάποια σκληρὴ δοκιμασία. Ἡ ἀσπούδαχτη ἀδελφὴ Δωροθέα εἶχε τὸ θεῖο δῶρο νὰ διατηρῆ τὴν ψυχραιμία της χωρὶς νὰ χάνῃ τὸ αἴσθημα τῆς συμπόνιας πρὸς τὴ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ὀδύνη.

Ἐμαθα ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο, πὼς ἡ ἀδελφὴ Δωροθέα ἀπόκτησε πολυμελῆ οἰκογένεια χωρὶς νὰ τὸ ζητήσῃ. Ἡ μεγαλύτερὴ τῆς ἀδελφὴ, χήρα ἀπὸ λίγα χρόνια, πέθανε καὶ τῆς ἀφῆκε τρία ἀνήλικα. Ἡ συντήρηση καὶ ἡ ἀνατροφή αὐτῶν τῶν παιδιῶν εἶναι τὸ «χρέος», ἴσως καὶ ἡ χαρὰ τῆς. Τὸ καθῆκον ἡ ἀδελφὴ Δωροθέα τὸ λέει πολὺ ἐκφραστικότερα μὲ τὴ λέξιν «χρέος», καὶ εἶναι βεβαία πὼς αὐτὸ τὸ χρέος θὰ τὸ ἐκπληρώσῃ στὸ ἀκέραιον σὲ κάθε περίσταση. Ἡ ἰδανικὴ αὐτῆ ἀδελφὴ δὲν εἶναι θρησκώληπη. Δὲν κάνει τὸ χρέος τῆς κατ' ἐπιταγὴν ἀνωθεν, οὔτε γιατί περιμένει νὰ κερδίσῃ τὴν «Οὐράνιον Βασιλείαν». Ὅ,τι κάνει προέρχεται ἀπὸ ἀνθρωπιά, ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν βασανισμένο συνάνθρωπο, καὶ ἡ ἀμοιβὴ τῆς εἶναι νὰ βλέπῃ πὼς ἀνακουφίζει τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία. Ὁ παράδεισος τῆς ἀδελφῆς Δωροθέας εἶναι ἐδῶ. Τὸ εἶδα ὅταν ἐπρόσεξα τὴ φυσιογνωμία τῆς μετὰ ἀπὸ τὴν ἐκτέλεση τοῦ χρέους τῆς. Μιὰ γαλήνη χυμένη στὴ φυσιογνωμία τῆς εἶναι ἀσφαλτο σημάδι τῆς ψυχικῆς τῆς εὐδαιμονίας. Ὅλες αὐτὲς οἱ πληροφορίες μὲ ἔκαμαν νὰ παρακολουθῶσω τὴ διαλεχτὴ αὐτῆ γυναῖκα καὶ νὰ τὴ θαυμάζω ὀλοένα καὶ περισσότερο.

Μιὰ νύχτα ὁ Κρητικὸς εἶχε τὴν καλοτυχία νὰ πεθάνῃ στὰ χέρια τῆς. Δὲν τὸν παρέδωσε στὸ νεκροθάλαμο ὅπως ἦταν. Ἐγείρει τὸ παραβάν, ἐξήτησε νὰ στείλουν τὸν Κερκυραῖο στὴν ἀπομόνωση, καὶ ὕστερα, μὲ ἥρεμες καὶ στοργικὲς κινήσεις, ἔβγαλε ἕνα ἕνα τὰ ροῦχα τοῦ νεκροῦ ἐφήβου, πού μὲ τὴ νεκρικὴ του χλωμάδα ἐφάνταζε σὰν μαρμάρينو ἀγαλμα, τὸν ἔπλυνε ἀπὸ ὅλες τὶς μεριές, τὸν καθάρισε καὶ τὸν ἐτύλιξε σὲ καθαρὸ σεντόνι.

Ἐκρυφοκοίταζε τὴν ἱεροτελεστία αὐτὴ — ἔτσι θαρρῶ πὼς πρέπει νὰ τὴν λογαριασῶμε — μὰ ἀπέφυγα νὰ φανερωθῶ. Ἐφοβόμουν μήπως ταράξω μὲ τὴν παρούσα μου αὐτῆ τὴ σεμνὴ μροσφόρα πού εἰτοίμαζε τὸν ὄραϊο ἔφηβο γιὰ τὸ ταξεῖδι ἀπ' ὅπου δὲν ὑπάρχει γυρισμός.

Στὴν κατοπινὴ μου ζωὴ πολλὰς φορὰς

ἀνταμώθηκα μὲ τὴν ἀδελφὴ Δωροθέα, ἀδιάφορο ἂν δὲν ἦταν τὸ ἴδιο πρόσωπο.

Εἶτε σπουδασμένη εἶτε πρακτικὴ, εἶναι πάντα, μὲ σπάνιες ἐξαιρέσεις, ἡ πιὸ ἀξιόλογη κοινωνικὴ ἐργάτισσα, ἡ ἀναντικατάστατη βοηθὸς τοῦ γιαιτροῦ. Ἡ γυναῖκα μὲ τὴ χιονάτη στολή, πού περνᾷ ἀθόρυβα ἀπὸ θάλαμο σὲ θάλαμο, πού περιποιεῖται μὲ στοργικὰ χέρια τὸν ἐγχειρισμένο, πού παραστέκει τὴν εἰτοιμόγεννη στὸν τοκετό, πού παίρνει τὸ νεογέννητο νὰ τοῦ δώσῃ τὶς πρῶτες φροντίδες, πού παραστέκει τὸν εἰτοιμοθάνατο, μὸυ θυμίζει πάντα τὴν ἀδελφὴ Δωροθέα.

Ἀκόμη περισσότερο αἰσθάνθηκα τὴν ἀξία τῆς ἀδελφῆς, τῆς κάθε ἀδελφῆς πού εἶναι λίγο ἢ πολὺ στὸν τύπο τῆς «ἀδελφῆς Δωροθέας» ὅταν ἡ ἀνάγκη τὸ ᾤφρε ἀπὸ γιαιτρός νὰ εἶμαι νοσηλευόμενος. Πόσο εἶναι χρήσιμο νὰ κάμῃ καὶ ὁ γιαιτρός τὴ θητεία του σὰν νοσηλευόμενος! Νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀρρώστια, πού εἶναι καθαρτήριο τῆς ψυχῆς, καὶ νὰ νιώσῃ τὴν ἀξία τῆς στοργικῆς συμπαράστασης.

Τὴν ξαναβοῶκα ὅμως ἀπαράλλαχτη στὸ Μαιευτήριον «Μαρίκα Ἡλιάδῃ». Τὰ μαλλιά τῆς εἶναι τώρα ἀσημωμένα καὶ οἱ ρυτίδες στὸ μέτωπο εἶναι ἀμπολλες, τὰ στοργικὰ τῆς χέρια μὲ ξεπεταγμένες τὶς φλέβες καὶ γεμάτα λεκέδες προδίδουν τὴν ἡλικία τῆς. Ὅμως κάθεσαι πάντα δίπλα στὸ κρεβάτι μὲ ἄγρυπνα τὰ μάτια γιὰ νὰ προλάβῃ τὴν κάθε ἐπιθυμία τῆς ἐγχειρισμένης. Πάλι δὲν ἦταν ἐπίσημη νοσοκόμος, πάλι δὲν εἶχε δίπλωμα. Ἦταν «ἀποκλειστικὴ τῆς νυκτὸς» καὶ πληρωνότανε μεροκάματο.

— Πότε κοιμᾶσθε ἐσεῖς, ἀδελφὴ Δωροθέα; τῆς εἶπα μιὰ μέρα.

— Ἐ, κάποτε θὰ κοιμηθῶ κι ἐγώ, μὸυ εἶπε, καὶ στὰ χεῖλη τῆς διέκρινα ἕνα πικρὸ χαμόγελο.

Ἡ ἀδελφὴ Δωροθέα εἶναι ἕνα φανταστικὸ πρόσωπο, ἀντιπροσωπευτικὸ μιᾶς μορφῆς τῆς γυναίκας πού ὅταν εἶναι στὸ ὕψος τοῦ προορισμοῦ τῆς, εἶτε μητέρα, εἶτε κόρη, εἶτε ἐρωμένη, εἶτε ἀδελφὴ, εἶναι ἀσύγκριτη καὶ ἀναντικατάστατη.

Ἄξιζει τὸν κόπο νὰ παρακολουθήσωμε ἰδιαίτερα τὴν ἀδελφὴ μαῖα. Σ' αὐτὸ τὸν ρόλο της ἡ ἀδελφὴ ἔχει μιὰ προνομιακὴ θέση. Παραστέκει τὴ γυναῖκα στὸν ὑψηλό της προσρισμό, τὴν τεκνογονία. Ἐδῶ δὲν πρόκειται γιὰ ἀρρώστια παρὰ σὲ σπάνιες περιπτώσεις. Ἐδῶ ἡ ἀδελφὴ θὰ συμμερισθῇ τὴ χαρὰ τῆς μητέρας ποὺ ὕστερα ἀπὸ προσμονὴ γεμάτη λαχτάρια, ἔχει τὴν εὐδαιμονία νὰ βάλῃ δίπλα της τὸ παμφίλιτό της βρέφος.

Αὐτὸ τὸ βρέφος, ἡ ἀδελφὴ μαῖα τὸ ἀισθάνεται λίγο δικό της, γιὰ τοῦ ἔδωκε τὶς πρώτες φροντίδες, τοῦ ἀνοιξε λίγο τὸ δρόμο πρὸς τὴ ζωὴ, τὸ πῆρε πρώτη στὴν ἀγκαλιά της. Μὲ τὴ λευκὴ μάσκα στὸ πρό-

σώπο της, ποὺ παριστᾷ τὴν πιὸ εὐεργετικὴν ἀσπίδα ἐναντία στοὺς κινδύνους τῆς μολύνσεως, ἡ ἀδελφὴ μαῖα εἶναι ἕνας πραγματικὸς φύλακας-ἄγγελος.

Ὅσες ἔγιαναν μητέρες μὲ τὴν συμπαράστασή της, ἄς μὴν ξεχάσουν ποτὲ τὸν ρόλο ποὺ ἔπαιξε ὁ ἄγγελος αὐτὸς κοντὰ στὸν πόνο καὶ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς των.

Ἐχομε ἄπειρο πλῆθος μνημείων ποὺ μᾶς θυμίζουν τὴ βία, τὶς σφαγές, τὸν ὄλεθρο καὶ σπάνια μιὰ εὐεργεσία στὴν ἀνθρωπότητα.

Πότε θὰ στήσωμε σὲ κάθε προαύλιο Νοσοκομείου, στὸ κάθε πάρκο, στὸ κάθε χωριό, ἀπὸ ἕνα ἄγαλμα ποὺ νὰ μᾶς θυμίζει τὴν ἰερέα τοῦ πόνου, τὴν ἀδελφή;

G. H. ΠΑΓΚΑΛΟΣ

ΔΙΕΘΝΗ ΝΕΑ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΑ

Μεξικόν. — Κατὰ τὸν G. Alvarez Fuertes (Μεξικόν) ἡ ἔνδομητριος βιοψία δύναται ἀκινδύνως νὰ ἐκτελεσθῇ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἱατροῦ. Τὸ παρασκευάσμα πρέπει νὰ τοποθετῆται ἐντὸς διαλύματος 10% φορμαλίνης ἢ καθαροῦ οἰνοπνεύματος καὶ νὰ ἀποστέλλεται πρὸς ἐργαστηριακὴν ἐξέταση. Ἡ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔρευνα τοῦ ἔνδομητρίου ἀποκαλύπτει ἐὰν ἐπὶ περιπτώσεων στειρώσεως λαμβάνουν χώραν φυσιολογικὰ κυκλικὰ μεταβολὰ καὶ βοηθεῖ εἰς τὴν διαπίστωσιν φυματιωδῶν ἢ καὶ ἀκόμη κακοήθων ἀλλοιώσεων.

Ὁὕτω ἐπιτυγχάνεται ἡ διάγνωσις τῆς νόσου ἀνεῖ εισαγωγῆς τῆς ἀσθενοῦς εἰς νοσοκομεῖον. (Μεξικανικὸς Σύλλογος Φαρμακολογικῶν καὶ Θεραπευτικῶν Μελετῶν.)

Δανία — Κατὰ τοὺς Linnert-Jepsen καὶ Fl. Kissmeyer-Nielsen (Δημ. Νοσοκομεῖον Aarhus) ἡ συνεπεία διαταραχῶν πηκτικότητος αἱμορραγία ἐν τῇ Μαιευτικῇ ὀφείλεται συνήθως εἰς ἰνολυτικὸς μηχανισμὸς καὶ εἰς μείωσιν τοῦ ἰνιδιόγνου τοῦ πλάσματος.

Τοιαῦται αἱμορραγίαι παρατηρήθησαν ἐπὶ πρόωρου ἀποκολλήσεως τοῦ πλακοῦντος καὶ ἐπὶ ἐμβολῆς δι' ἀμνιακοῦ ὑγροῦ.

Συνιστοῦν προσδιορισμὸν χρόνου πήξεως διὰ τῆς τεχνικῆς Lee-White (φυσιολογικὰ τιμὰ 4-10 λεπτά), ἐν συνεχείᾳ δὲ παρακολουθοῦν ἐὰν

ὁ θρόμβος διαλύεται ἐντὸς μιᾶς ὥρας. Ἐὰν ὁ χρόνος πήξεως παρατείνεται ἢ ἐπέρχεται πρόωρος διάλυσις τοῦ θρόμβου, ἡ κατάστασις εἶναι ἐπικίνδυνος καὶ αἱ ἀσθενεῖς πρέπει νὰ υποβληθοῦν εἰς μεταγγίσιον αἵματος καὶ λήψιν ἰνιδιόγνου. Τὸ dextran καὶ αἱ παρόμοιαι σκευασίαι πρέπει ν' ἀποφεύγνται. Ἐπὶ 5.400 τοκετῶν οἱ ἀνωτέρω ἀντιμετώπισαν 2 περιπτώσεις ἐμβολῆς δι' ἀμνιακοῦ ὑγροῦ καὶ 4 πρόωρους ἀποκολλήσεις πλακοῦντος. (Sysk, Medicinsk, Sebskad, Aarhus-Denmark.)

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ

Τορόντο, Καναδάς. — Ἰπὸ τοῦ J. Mann (Μαιευτικὸν Τμήμα τοῦ Γενικοῦ Νοσοκομείου τοῦ Τορόντο) ἀνεκινώθη κατὰ τὸ 89ον Ἐτήσιον Συνέδριον τῆς Καναδικῆς Ἱατρικῆς Ἐταιρίας (Quebec-Καναδάς) ὅτι ἡ ὀφειλομένη εἰς ἀναπνευστικὴν δυσχέρειαν θνησιμότης τῶν νεογνῶν δύναται νὰ μειωθῇ σημαντικῶς διὰ τῆς χρήσεως νεωσιτὶ ἐπινοηθέντος σωληνίσκου ἀναρροφῆσεως τῆς βλέννης καὶ μηχανήματος δευρονώσεως τῶν πνευμόνων ὑπὸ σταθερὰν πίεσιν. Αἱ προηγούμεναι μέθοδοι δὲν προσέβλεπον τὴν δυνατότητα μηχανικῆς ἀποφράξεως τῆς τραχείας καὶ τῶν βρόγχων ὑπὸ βλέννης. Ὁ ἀνωτέρω σωληνίσκος ἀναρροφῆσεως ἀποτελεῖ σημαντικὴν πρόοδον, καθ' ὅσον οὗτος εἰσάγεται ἀπ' εὐθείας ἐντὸς τῶν ἀναπνευστικῶν ὁδῶν, ἐπιτρέπων οὕτω πληρεστέραν ἀφαίρεσιν τῆς βλέννης ἐκ τοῦ κατωτέρου τμήματος τοῦ ἀναπνευστικοῦ δένδρου καὶ ἐπομένως καλυτέραν ὀξυγόνοσιν.